

for, at § 230 ændres, således at „førstegangs-overtrædelse“ alene kan medføre en advarsel, og således at tilsidesættelse af denne advarsel ved senere prostitutionsforhold kan medføre strafansvar.

Direktoratet for børne- og ungdomsforsorgen har tilsluttet sig nævnets indstilling.

Dansk Forsorgsselskab har i en erklæring af 26. august 1966 (bilag 8) udtalt, at man er enig i, at den homoseksuelt prostitueredes tilværelse kan bidrage til at fremme en asocial levevis. Selskabet sidder imidlertid ikke inde med erfaringer, der kan støtte antagelsen af, at den homoseksuelle prostitution i denne henseende frembyder væsentlig større risiko end den kvindelige, heteroseksuelle prostitution.

Selskabet har herefter kunnet tilslutte sig det synspunkt, at der for den homoseksuelle prostitution anvendes samme regler som dem, der gælder for den heteroseksuelle prostitution. Gennemføres en ophævelse af § 230 ikke, kan selskabet tiltræde, at bestemmelsen ændres, således at førstegangs-overtrædere tildeles en advarsel og får tilbud om forsorgsmæssig bistand på frivilligt grundlag.

Direktoratet for fængselsvæsenet har i skrivelse af 9. september 1966 (bilag 9) udtalt, at fængselsvæsenets erfaringsmateriale på det omhandlede område er meget beskedent. Der hersker uenighed mellem lederne af de under fængselsvæsenet hørende anstalter med hensyn til spørgsmålet om, hvorvidt en tilværelse som homoseksuelt prostitueret kan forårsage eller bidrage til, at den pågældende føres ud i eller fikseres i en asocial levevis. Overlægerne ved forvaringsanstalterne i Horsens og Herstedvester er af den opfattelse, at homoseksuel prostitution ikke spiller nogen væsentlig rolle for asocial udvikling, medens de øvrige anstaltsledere, der har erfaringer på området, mener, at homoseksuel prostitution ofte har en sådan virkning.

Spørgsmålet om skadevirkninger af den homoseksuelle prostitution har yderligere været drøftet på et møde, som straffelovrådet afholdt den 10. november 1966. I mødet deltog repræsentanter for retslægerådet (overlæge, dr. med. Villars Lunn, overlæge, dr. med. K. Arentsen), Dansk forsorgsselskab (kontorchef Ammundsen), politidirektøren i København (politiinspektør Jersild), direktoratet for børne- og ung-

domsforsorgen (konsulent P. W. Perch), direktoratet for Københavns børne- og ungdomsværn (kontorchef Langeløkke), samt forstander Erling Lund, docent, dr. jur. Karl O. Christiansen, overlæge, dr. med. T. Vanggaard og overlæge, dr. med. Emma Vestergaard.

Retslægerådets repræsentanter præciserede, at der i rådets erklæring var lagt vægt på at belyse lægelige synspunkter vedrørende indstillingen af den seksuelle driftsretning. På grundlag heraf måtte man nærmest komme til den konklusion, at en særlig lovbestemmelse rettet mod homoseksuel prostitution ikke kunne begrundes med en frygt for, at sådan prostitution rummede en fare for ændring af driftsretningen. Rådet havde ikke i sin erklæring givet udtryk for nogen opfattelse vedrørende spørgsmålet om ophævelse af straffelovens § 230. Når det i mødet var fremhævet fra anden side, at de mandlige prostituerede udgør et socialt truet klientel, og at der derfor er et behov for at iværksætte sociale støtteforanstaltninger, kunne man ikke fra lægelig side modsige dette, men man fandt det ikke godtgjort, at en retslig reaktion i anledning af den homoseksuelle prostitution måtte være en absolut forudsætning for nyttevirkningen af disse sociale støtteforanstaltninger. Det tilføjedes, at det naturligvis er ønskeligt, at så mange som muligt gennemløber en harmonisk, heteroseksuel udvikling, men det beror på en misforståelse af rådets udtalelse af 4. oktober 1966, hvis man mener heri at kunne lægge, at en person over 18 år kan ændre sit seksuelle reaktionsberedskab ved at ændre sin seksuelle adfærd. En diskrepans mellem seksuel adfærd og seksuelt reaktionsberedskab vil utvivlsomt kunne berede den pågældende personlige og sociale vanskeligheder. Dette gælder i lige så høj grad heteroseksuelle, der indlader sig på homoseksuelle forhold, som det gælder homoseksuelle, der forsøger af „helbrede“ deres homoseksualitet ved at etablere heteroseksuelle forbindelser.

Repræsentanterne for børne- og ungdomsforsorgen gav udtryk for, at man nødig så, at det hensigtsmæssige samarbejde, man på grundlag af den særlige straffebestemmelse havde oparbejdet med Københavns politi, skulle bringes til ophør. Man fandt, at den nuværende retlige ordning frembød et hen-